

Это печаталось 17 марта 1965г.
(согласно орденных документов.)
в газете "Кировоградская правда"

ПОПЕРЕДУ ЙШОВ ІВАН САРАСКІН

Багатомісячна оборона міста Леніна і розгром німців під Ленінградом увійшли в історію як безприкладний подвиг нашої славної армії, балтійських моряків і мужніх ленінградців.

Ленінградці... Скільки випробувань, скільки горя припало на їх долю! Але вони вистояли, проявили небачений героїзм, безмежну відданість Батьківщині і розбили ворога, який тут мав велику перевагу в живій силі й техніці.

І серед тих, хто в той час називав себе ленінградцем, були люди з Сибіру і Кавказу, з України і Уралу, з Середньої Азії і Карелії... Були серед них і наші земляки-кіровоградці. Вони самовіддано захищали місто Леніна — колиску революції, місто, де працював полум'яний трибун Комуністичної партії С. М. Кіров.

...18 січня 1943 року. «Блокаду Ленінграда прорвано. Бійці Ленінградського і Волховського фронтів доблесно виконали поставлене перед ними завдання по здійсненню прориву блокади і вписали нову чудову сторінку в історію героїчної боротьби нашого народу із заклятими ворогами. Гітлерівський план захоплення Ленінграда провалився». Так писала газета «Красный Балтийский флот» про подвиг радянських воїнів. У перших рядах героїв був і наш земляк Іван Михайлович Сараскін.

Перед нами пожовклі сторінки номера газети «Ленинградская правда» за 27 лютого 1945 року. Письменник Всеволод Вишневський у статті «Подвиг радянських моряків» писав:

«Вогонь ескадри, вогонь фортів Кронштадта й інших укріплень, во-

під шквальним вогнем. Вів нас колішній балтійський мічман Іван Сараскін, любили ми його за сміливість у бою, за тверезу голову. Ніколи не розгублювався, з будь-якого скрутного становища виведе своїх бійців майже без втрат.

Особливо жорстокі бої йшли на околицях міста.

«... — Братва, ми б'ємося на Червонофлотській вулиці! — крикнув командир кулеметної роти Іван Сараскін». Зі сторінок газети ми дізнаємося, що німці випадково не зірвали напису «Червонофлотська». І зараз моряки билися за неї, билися жорстоко, по-флотському.

Фашистські автоматники стріляли, сховавшись на горищах. Ворожі снайпери-кулеметники чинили шалений опір. Моряки підповзали до будинків, били бронейно-запалювальними кулями, закидали гранатами.

ІВАН САРАСКІН.

де працює в полум'яний трибун Комуністичної партії С. М. Кіров.

...18 січня 1943 року. «Блокаду Ленінграда прорвано. Бійці Ленінградського і Волховського фронтів доблесно виконали поставлене перед ними завдання по здійсненню прориву блокади і вписали нову чудову сторінку в історію героїчної боротьби нашого народу із заклятими ворогами. Гітлерівський план захоплення Ленінграда провалився». Так писала газета «Красный Балтийский флот» про подвиг радянських воїнів. У перших рядах героїв був і наш земляк Іван Михайлович Сараскін.

Перед нами пожовклі сторінки номера газети «Ленинградская правда» за 27 лютого 1945 року. Письменник Всеволод Вишневецький у статті «Подвиг радянських моряків» писав:

«Вогонь ескадри, вогонь фортиів Кронштадта й інших укріплень, вогонь морських залізничних батарей, сміливі дії бригад морської піхоти допомогли військам Ленінградського фронту.

Я пригадую, як у критичний момент, 14 вересня 1941 року, балтійці зайняли у верхів'ї Неву фортецю «Орешек» і вдержували її 400 днів. Німці обрушили на них лише за один рік п'ятдесят тисяч снарядів, але зрушити моряків не могли ні на дюйм...

У січні 1943 року грянув удар Червоної Армії і моряків Балтики, і блокаду було прорвано.

...Пригадується мені, як вів моряків в атаку мічман Сараскін... Наші штурмові цели стрімко пересікли Неву. Німці відкрили нищівний вогонь. Білі й червоні траси з шипінням різали повітря... «Вперед, Балтико!» — загримів поклик Сараскіна. Він скинув ковшок, залишився в одному тільнику і повів моряків уперед...»

Радянська Армія пробилася тоді, в січні 1943 року, вузький шестикілометровий коридор до «Великої землі». Та Ленінград все ще дуже терпів від обстрілів. Наші частини розвивали бойовий успіх.

На підступах до міста Шліссельбурга німці намагалися затримати радянських воїнів. На високому обривистому березі фашисти встановили кулеметні гнізда. Їх гармати б'ють по льоду Неву. Балтійські артилеристи вогнем своїх протитанкових гармат повинні розбити ворожі дзоти, розчистити шлях піхотинцям.

Навідник старшина першої статті Валеріан Яранов разом з командиром гармати старшим сержантом Михайлом Красновим першими вибігли на лід. Навколо рвалися ворожі снаряди, тріскотли автоматні черги.

Ось і ворожий берег. Німецькі дзоти. За ними чорніють стрічки траншей. Чотири прямих попадання в амбразуру найбільшого німецького дзота — і старший сержант Краснов захоплює його. На березі йде запеклий бій. Балтійські бронейники, піхотинці громлять вузли ворожого опору.

Тільки вперед! На Шліссельбурзі Третю ніч моряки не сплять. Третю ніч лежать вони на снігу. Але ніхто не скаржиться. У всіх балтійців палке бажання першими ввірватися в стародавнє російське місто.

Ми знову звертаємося до свідків тих подій. Учасник героїчного штурму старший сержант Гребенчиков у газеті «Красный Балтийский флот» 18 січня 1944 року розповідає:

«...Нам довелося форсувати ріку

ІВАН САРАСКІН.

Червонофлотську вулицю було очищено від фашистів. А скоро й над усім Шліссельбургом гордо замайорів червоний прапор. Гітлерівці відступили, але ввечері, підтягнувши резерви, під прикриттям сильного мінометного вогню перейшли в контратаку.

Звернемося знову до спогадів старшого сержанта Гребенчикова.

«...Йшли на повний зріст, — психічною» це у них зветься. Щось по-своєму кричали. Для бадьорості... Сараскін наказав установити кулемети просто на вулиці, на дорозі. Для чого зробив він так? Німці, вважаючи, що ми все ще сидимо в будинках, спрямували весь мінометний вогонь туди. А нас там і близько немає.

Підпустили «психів» метрів на двадцять та й різонули разом. Перші номери з кулеметів били, другі — з автоматів. Багато ми їх накришили тоді...»

Пригадую, як лежали на снігу відбірні гітлерівські головорізи. У них на грудях стрічки за бої в Криму. Гітлер обіцяв їм за взяття Ленінграда нові нагороди. Але одержали вони лише одне: влучну балтійську кулю.

* * *

Відгриміли бої, і воїни повернулися до мирної праці. Колишній командир балтійців комуніст Іван Михайлович Сараскін довгий час завідував інструментальним господарством ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка». Наполегливий у труді, як і в бою, він користується в колективі великим авторитетом, завжди на передньому краї трудового фронту. Недавно І. М. Сараскіна висунули старшим інженером відділу інструментального господарства заводу.

Серед червонозорівців є й інші учасники героїчної оборони міста Леніна. Герой Радянського Союзу Іван Іванович Коваль нині працює диспетчером транспортного цеху. В цьому ж колективі посаду економіста займає активний учасник оборони Ленінграда Пантелій Андрійович Романенко. В авангарді соціалістичного змагання йде й колишній воїн-ленінградець, нині водопровідник енергоцеху Василь Андрійович Танський.

Усі вони живуть творчим трудовим життям і впевнено дивляться вперед. Своє щастя, яке їм дала Радянська Батьківщина і яке відстояли вони в години великих випробувань, трудівники збагачують сьогодні самовідданою, натхненною працею.

Р. МИХАЙЛОВ.

м. Кіровоград.